

JESSICA VALLANCE

CHARLOTTE

PULSE
VÁLOGATÁS

Nem csupán arról van szó, hogy nem kedvelem. Nem bízom meg benne...

Charlotte kényszeres örömszerző – nem tehet róla, de túllő a célon. Így amikor egyik éjszaka egy eszméletlen emberbe botlik, mi sem természetesebb, mint hogy segíteni akar.

Közelebb kerülve az áldozat szerető családjához azonnal látja, mennyire szükségük van rá. De amíg a férfi szülei boldogan befogadják maguk közé, a nővérel egészen más a helyzet: nemcsak arról van szó, hogy Rebecca nem kedveli őt, hanem kimondottan bizalmatlan Charlotte-tal szemben.

De a lány minél több időt tölt Rebecca társaságában, annál inkább gyanítja, hogy annak valami rejtegetnivalója van. És ha Charlotte meg akarja védeni ezt a családot – és magát –, mindent meg kell tennie azért, hogy kiderítse, mi ez a titok.

**Egy hazugságokról, megszállottságról, bosszúról
szóló fordulatos történet, ami az utolsó oldalig
bizonytalanságban tart, hogy kinek hihetünk.**

**Tökéletes választás a Clare Mackintosh és Laura
Marshall rajongóknak.**

JESSICA VALLANCE

Bournemouthban nevelkedett, majd jogot tanult a Sussexi Egyetemen. Első regényét, a Birdyt, amit fiataloknak írt, adaptációra javasolta a Loop film. Jessica azóta négy újabb, fiatal felnőtteknek szóló regényt írt. 2018-ban mutatkozott be a Charlotte című, felnőtteknek szóló thrillerrel. A Someone Else's House [Valaki másnak a háza] az író nő következő pszichológiai thrillere. Jessica a párjával és a kutyájával Sussexben él.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jessvallance.com

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

PULSE
VALOGATÁS

„Ez az egyik legjobb thriller, amit az utóbbi időben olvastam: megnöveli a pulzusszámot, és az izgalmat az elejétől a végéig fenntartja.”

Kirkus Reviews

„Nagyon tetszett a könyv, úgyhogy be is fogom mutatni a könyvklubomban. Olyan sok váratlan fordulat volt benne, amely mind arra készítetett, hogy folytassam az olvasást! Izgalomban tartottak Charlotte és Rebecca különböző történetei és nézőpontjai. El tudnám képzelni, hogy film készüljön belőle.”

Amazon

„Szerintem határozottan ötcsillagos! Ha kedveled az olyan történeteket, amelyek tele vannak csavarokkal, és amelyeket olvasva úgy érzed, nincs nyugtod, ezért a legszívesebben áthajítanád a könyvet a szobán, aztán újra felvennéd, ez a könyv neked való!”

Goodreads

„Elképesztően élveztem a történetet. Ahogy a főszereplő múltjára lépésről lépésre derül fény, lehetőségünk adódik hátborzongató jellemhibákat és viselkedési furcsaságokat megtapasztalni. Egyszerűen nem tudtam letenni!”

Wordery

„Briliáns és izgalmas cselekmény! Érdekes film lenne. Egészen a legvégéig kitartanak a rejtélyek... A jellemrajzok csak növelik a borzongást. Kiváló pszichológiai thriller.”

Booklist

JESSICA VALLANCE

CHARLOTTE

— részlet —

Előszó

Mindig könnyen tudtam barátkozni.

Tudom, hogy hangzik ez, de becsszóra, beképzeltségnek ebben nyoma sincs. Rengeteg (de tényleg rengeteg) dologban nagyon rossz vagyok. Olyasmikre gondolok, mint a mostanában annyira divatos, az oktatással, képzéssel és mindenféle képességfejlesztéssel kapcsolatos rögeszmék, az összes blog, újságcikk és a Waterstones boltok könyvekkel teli polcai, amelyek mind segítséget ígérnek abban, hogy jobbak legyünk, miközben azokra a képességekre, amelyek valóban alakítják az életünket, csak természetes módon tehetünk szert. A velünk született ösztönök az egész életünket végigkísérik, akár tetszik, akár nem. Meggyőződésem, hogy még a legelőnyösebb személyes tulajdonságoknak is megvannak a maguk hátrányai. Időnként még az erősségeink is bajba sodorhatnak.

Én például szeretek az emberek kedvében járni. Fontosnak tartom, hogy mások tudják, számíthatnak rám. Ha úgy érzem, valakit cserben hagytam, vagy többet tehettem volna érte, a büntudat csillapíthatatlan viszketesként gyötör. Nem tudom, miért lettem ilyen, de ez jellemző volt rám kislány koromban is. Tudom, hogy kissé szánalomra méltó, hogy ennyire szükségem van mások elismerésére, de ennek megvolt a haszna is az évek során. Mindig akadt néhány jó barátom. Azt hiszem, az emberek sokra tartanak. Úgy gondolom, emelt fővel mondhatom, hogy mindig minden tőlem telhetőt megtettem, még akkor is, amikor a dolgok nem pontosan úgy alakultak, ahogy reméltem.

Semmi kétségem afelől például, hogy a természetes kötelességtudatom, a felelősségérzetem segített abban a helyzetben is, amikor egy taxisofőrt próbáltam meggyőzni arról, hogy egy kékre rúzsozott szájú nő a kezében egy Punch és Judy bábuval* „becsszóra, épphogy csak spicces”. Eközben a szóban forgó nő enyhén szólva meghazudtolta az állításomat, mert a levegőben lóbálva a bábút azt visította: „Így kell ezt csinálni!”

Nem nehéz ezek után kikövetkeztetni, hogy ugyanez a kötelességtudat volt az oka annak, hogy nem hagytam magára Luke-ot. Sem azon az első éjszakán, sem az utána következőkön. Mindig visszatértem. Hagytam, hogy ő – és a többiek is mind – az idegeimre menjenek. Azt akartam tenni, ami helyes, nem azt, ami könnyű. Ráadásul arra vágytam, hogy az emberek *azt mondják*, jól cselekedtem.

– Milyen rendes Charlotte, nem? Adjunk hálát Istennek Charlotte-ért! – Szerettem volna hallani.

Szóval, ezért mondom, hogy a jó tulajdonságainknak is megvannak a hátulütőik.

* Punch és felesége, Judy egy örökké civakodó bábházaspár, népszerű bábfigurák Angliában.

1. fejezet

Az este négy órával azelőtt kezdődött, hogy áthaladtam a Brighton's Lanes kanyargós utcáin. A karácsonyi fények ott ragyogtak az épületek között, megcsillantak a nedves köveken. Emily és Meredith, és tulajdonképpen más kolléganők is felhúzták az orrukat a Lanesszel kapcsolatban, amelyet „túlértékeltnek”, „giccsesnek” és „hülye turistáknak valónak” tartottak. Bizonyára igazuk volt, de én imádtam ezeket a kis utcákat. Mivel alig öt hónapja éltem Brightonban – az ideköltözésem előtt sosem jártam itt –, azt hiszem, minden számításba vehető módon még magam is turista voltam.

A bárt, amit arra az estére az iszogatáshoz kiválasztottam, Laking Patikájának hívták, és amolyan régimódi gyógyszertár stílusúra alakították ki. Amikor néhány héttel korábban véletlenül rábukkantam, megbabonázva bámultam a kirakatablakon át a sötét fából készült berendezést, a hátulról megvilágított polcokat, amelyeken élénk színű üdítőkkal teli, szépen összeválogatott alakú és méretű üvegpalackok sorakoztak. A bárszemélyzet Viktória korabeli mellényt és csokornyakkendőt viselt, fölé pedig fehér laborköpenyt vettek.

Laking Patikája abban különbözött a legtöbb bártól, hogy egyáltalán nem árultak szeszes italt. A vendégeket inkább arra biztatták, hogy „hozzanak magukkal egy méretes palackot a kedvenc szeszes italukkal megtöltve”, hogy azután szabott áron, a képzett mixerek a hozott alkoholból és a sűrűn telepa-

kolt polcokról származó üdítőkészletből, fűszerekből és szirupokból egész estére szóló egzotikus koktélokot keverjenek.

– Vidd magaddal a saját italodat, és még fizess is érte. Nagyszerű! Jöhetnek? – morgott erre szokásos érzéketlenségével Emily, amikor felvettem, hogy egyik este próbáljuk ki a Laking Patikáját. Mivel tudtam, hogy nem hagyna ki egyetlen bulizós estét sem, bármilyen is legyen az, kitarítottam a tervem mellett, és a hét elején küldtem neki egy üzenetet, hogy találkozzunk szombat este fél nyolckor, hozzon egy üveg finom gint, és derítse ki, Meredith is ráér-e.

Kissé korán érkeztem meg, és mivel esett az eső, úgy határoztam, hogy bemegyek. A bár kicsi volt – talán csak hat vagy hét asztalból állt, és mindössze egy üvegtartóban pislákoló teacécses világította meg mindegyiket. Csupán kettő volt foglalt: az egyik körül három férfi ült, akiknek az öltözete, a szakálla és a tetoválásai annyira hasonlóak voltak, hogy azon tűnődtem, vajon előre megállapodtak-e abban, hogy az egyenruha és a hasonlóság a barátság feltétele. A másik asztalt egy pár foglalta el. A férfi háttal ült nekem, de volt velük kapcsolatban valami, ami azt sugallta, nem telik különösebben jól az estéjük. Talán ahogyan a nő hosszasan bámult az italába, és a szívószálával rosszkedvűen piszkálgatta a jégkockákat, vagy ahogy a férfi hátradőlve körbenézegetett a helyiségen, és inkább kinézett az ablakon, minthogy a nőre pillantson.

Amint helyet foglaltam, a felszolgáló odajött az asztalhoz. Magas, élénk, vörösesszőke hajú férfi volt, kerek, teknőckeretes szemüveget viselt.

– Helló! – Összecapta a kezét, majd összefonva hagyta őket. – Először jársz itt? Voltál már itt ezelőtt? Egyedül jöttél? Esetleg vársz valakire? – hadarta a kérdéseket, mindegyiknél ide-oda billentette a fejét.

Elmosolyodtam.

– Igen, először. Várok valakit. Lehet, hogy kettőt.

– Oké! Nagyszerű! – Ismét összecapta a kezét. – Nos, én Toby vagyok. Én leszek az est folyamán a bármixeretek.

Belenyúltam a táskámba, és előhúztam egy tizenkét éves Glenfiddich whiskyt, amit útközben vettem. A bármixer felkapta, a tenyerében tartogatta, és elismerően bólintott a cím-kéjére.

– Remek! Hozok valamit, amíg várakozol. Van, amit különösen szeretsz? Vagy nem szeretsz? Valami kérdés? Olyasmi, amit mindig is ki akartál próbálni?

Megráztam a fejem.

– Lepj meg!

Bólintott és vigyorgott, majd az üveggel elviharzott a bár-pulthoz.

A párból a férfi kissé megfordult, és ahogy egy pillantást vettem az arcára, ismerősnek hatott. Csak egy pillanatig tartott, amíg rájöttem, honnan rémlik: az egyik társkeresőről, ahová akkor regisztráltam, amikor a városba költöztem.

Mostanra már nem érdekelt a dolog – túl sok az idióta, csak az időt vesztegeti velük az ember –, de pár hétig mindennap, amint hazaértem a munkából, rögtön bejelentkeztem, hogy megnézzem az üzeneteket. Szemlátomást ugyanazok a fényképek bukkantak fel az összes különböző weboldalon, így a helyi lakosság szingli népszerűségét nagyon jól meg lehetett ismerni. Úgy tűnt, ennek a srácnak végül sikerült összehoznia egy randevút, bár a jelekből ítélve talán azt kívánta, bár csak ne sikerült volna.

Néhány perc múlva a mixer visszajött, és egy narancsszelettel és egy cseresznyével díszített poharat hozott.

– Gondoltam, egy hagyományos itallal indítunk – mondta, és letette elém a poharat. – Íme a Régimódi: – csak cukor, keserűlikőr és whisky.

Megköszöntem, és belekortyoltam az italba, miközben körülnéztem. Csodálatos munkát végeztek a hellyel, el kellett ismernem. Még menőbbnek látszott, ha valaki egyszer már valóban odabent tartózkodott.

Nyilvánvalóan nagyon kevés fogalmam volt a berendezés történelmi pontosságáról. Gyanítottam, hogy sem egy Mangle-

figurának, sem egy csomó Punch and Judy bábnak nem lehetett semmilyen különleges szerepe egy tipikus Viktória korabeli patikában, de megadták a helynek azt a szeszélyes, szürreális benyomást, amelyet – biztos vagyok benne – a tulajdonosok célul tűztek ki. Miközben az eső egyre erősebben verte az ablakot, és a halk, kissé hamis bárzongora hangja finoman szólt a háttérben, hátradőltem, és végre elmosolyodtam.

Sok ilyen akadt már, amióta öt hónappal ezelőtt megérkeztem Brightonba. Olyan pillanatok, amikor körülnéztem, és azt gondoltam: igen. Ez *pontosan* az, amit elképzeltem.

2. fejezet

Amikor Holtenben, egy Devonban lévő kisvárosban, a Fourcross Egészségügyi Központ betegfelvételi pultja mögött dolgoztam, ilyen dolgokról álmodoztam. Huszonhét voltam és szingli. Nem volt házam. Nem volt gyerekem. Országszerte mindenfelé találkoztam emberekkel, de egyetlen helyhez sem kötődtem különösebben. Hogyan köthettem ki végül egy olyan városban, mint Holten, ahová az emberek csak azért mennek, hogy letelepedjenek, vagy még inkább, hogy nyugdíjba vonuljanak?

Nem állt tőlem távol, hogy új helyeken alapozzam meg az életemet, de mindig volt a költözéseimnek olyan oka, amely fölött nem rendelkezhettem. A szokásos életeseemények – új állások, a lakásbérleti piac, a körülmények változásai. Olyan dolgok, amelyek azt éreztették velem, hogy a sors az orromnál fogva vezet, és az kevésbé érdekli, valójában mit is akarok. De ez alkalommal egyedül én döntöttem.

Amint biztos lettem abban, hogy költözni akarok, nem tartott sokáig, hogy a szívem Brightonba húzzon, és el is kezdtem kutatni az interneten, hogy munkát találjak a környéken. Az egyik első állás, amelyre jelentkeztem, „digitális tartalomgyártó” volt a Jó Cucc nevű cégnél, egy olyan startupnál, amely hetente egyszer biotermékeket szállított házhoz. Kemény dió volt – őszintén szólva még azt sem tudtam volna megmondani, mit jelent az állás megnevezése –, de rájöttem, hogy nincs mit veszítenem, ha megpróbálom. Egy kis kedvességgel sokra lehet jutni, mindig is így gondoltam, és mint kiderült, ez sem volt kivétel.

Marcusnak hívták a férfit, akivel interjúztam, és többször is megnevettettem az együtt töltött egy óra alatt. A végén becsukta a laptopját és azon pihentette a kezét, miközben rám nézett.

– Charlotte, őszinte leszek. Nálad sokkal tapasztaltabb jelentkezőkkel is beszélünk már.

Bólintottam, és derűsen mosolyogtam.

– Persze. Teljesen megértem – mondtam, de dühös voltam magamra. Ha tapasztalatot akart volna, beszélhettem volna arról is, de nem akartam túltolni. Azt gondoltam, a tiszta lap, a tanulni vágyó lelkesedésem jön majd be neki, hogy ettől fontosnak érezheti magát. De ezt most elszűrtam.

– De – folytatta, mire reménykedve néztem fel – amikor létrehoztuk ezt a vállalkozást, legalább annyira akartunk erkölcsi nagyságot teremteni, mint profitot termelni. Olyan embereket akarunk, akiknek megfelelő a hozzáállásuk, helyes a gondolkodásmódjuk. Istenem, hát heti negyven órát vagyunk itt összezárva, olyanokat szeretnénk, akikkel szórakoztató együtt lenni! – nevetett, így helyeslően én is elnevettem magam. – A többit meg tudod tanulni. Biztos vagyok benne, hogy fel tudod venni a lépést. Így hát, ami engem illet, tiéd az állás, ha szeretnéd.

Marcusnak igaza volt, a többiek valóban szórakoztatóak voltak. Könnyen találtam barátokra. Mindent megtettem, hogy jól kijöjjenek az emberekkel, de ezt a légkör meg is könnyítette. A kollégák befogadók voltak, és szívesen láttak. Mindenkit kedveltem, de Emily, Meredith és Alison lett a három igazi barátnőm. Néhány Brightonban töltött hét után ők lettek azok, akikkel nemcsak be lehetett kapni egy szendvicset az irodán kívül, a parkban, vagy munka után sietve meginni egy pohárral, de együtt is vacsoráztunk, és délutánoként vásárolni is be lehetett menni velük a városba. Ők voltak azok, akiket felhívhattam, ha egy vasárnap este magányosnak éreztem magam, és tévét akartam nézni valakivel.

Ha úgy alakult, hogy kedvem támadt bármelyikükhöz felugrani, biztos lehettem benne, hogy ihatok náluk egy csésze

teát, és nem zavartatják magukat amiatt, hogy még pizsamában vannak, és piszkos edények tornyosulnak a mosogatóban.

Mind nagyszerűek voltak, de Meredithnek volt egy kislánya, így csak olyan közös programokban tudott részt venni, amelyek egy felügyeletet igénylő kisgyerekekkel lehetségesek. Alison kissé idősebb volt, mint mi, többiek, és ahogy kivettem, a válása óta eltelt öt évet azzal töltötte, hogy egy sor alkalmi, de örülten gazdag barátján keresztül jusson előbbre. Ez azt jelentette, hogy a hétvége közeledtével gyakran eltűnt: Velencébe vagy egy skót felföldi kastély luxus gyógyfürdőjébe vonult el pihenni. Emily azonban, akárcsak én, szingli volt, gyermektelen, semmilyen felelősség vagy kötelezettség nem nehezítette az életét. Emily mindig készen állt a bulizásra.

Ezért is volt furcsa, hogy miután megittam a Régimódi-nak nevezett koktélot, azt vettem észre, hogy már majdnem nyolc óra múlt, de Emily még nem érkezett meg. Megnéztem az üzeneteket a mobilomon. Arra számítottam, hogy egy sietve bepötyögtetett mentegőzést találok.

– A francba, bocs, nem találok a nyamvadt cipőmet. Na megvan. Úton vagyok! – A kommunikációs stílusa mindig azt a benyomást keltette, mintha egész életét káromkodva, hadakozva, káoszban töltené, és ez valóban így is volt.

Végigpörgettem a névjegyeket, és felhívtam. Bizonyára úton van, rohan az esőben, összevissza csúszkál a magas sarkú cipőjében, harcot vív a széllel, hogy meg tudja tartani az esernyőjét. Könnyebb lesz beszélnie, minthogy megpróbáljon üzenetet írni.

Három csöngetés után válaszolt.

– Szia!

– Hahó! – kiáltottam. – Jössz?

Szünet következett.

– Bocs! Ki az?

Elnevettem magam.

– Én vagyok, Charlotte. Jössz, vagy mi van? Ez a hely baromi jó!

– Ó, a francba, Charlotte! Nem, sajnos nem tudok.

Összeráncoltam a szemöldökömet.

– Ó, oké! Minden rendb...?

– Sajnálom, tényleg nem tudok most beszélni – szakított félbe, és letette.

Néhány pillanatig bámultam a mobilomat. A fény kihunyott a képernyőn.

Fura, gondoltam. De volt már ilyen.

Emily mindig túl sok dolgot próbált csinálni egyszerre. Annyira tele volt a naptárja programokkal, hogy még egy szervezésre szakosodott varázsló is csak nagy küzdelem árán tudta volna sikerre vinni mindet, ő pedig távolról sem volt szervezett. Megpróbált kivitelezni egy hajvágást ötkor, korai vacsorát egy barátjával hatkor, italozást egy Tinderről megismert sráccal fél hétkor, és még időben odaérni a nővéréhez, hogy megnézzenek egy filmet, és változatlanul mindennek kevesebb mint a felét tudta megvalósítani. Így, bár rosszul érintett, hogy felültetett, nem lepődtem meg. Biztos voltam benne, hogy később megismerem a teljes történetet.

Körülnéztem a bárban. A húszfontos személyes koktélpincéri díj miatt meg kellett gondolnom, hogy elmegyek-e most, vagy egész este itt maradok. Húsz font túl drága lett volna egyetlen italért, pláne úgy, hogy nekem kellett a whiskyt biztosítanom. Emellett tetszett is a hely. Már régen ki akartam próbálni. Huszonhét éves, független nő vagyok, gondoltam. El tudok a saját társaságomban tölteni egy estét.

Amint körülnéztem a helyiségben, észrevettem, hogy a száználmas pár asztalánál most csak egy százalomra méltó nő ül. A randivonalbeli barátom nyilván úgy döntött, ennyi elég volt mára. Az ital, amit a pincér éppen letett a nő elé, azt sugallta, hogy a hölgy a férfi nélkül kívánja folytatni az estét.

Észrevette, hogy ránézek, és tősztra emelte a poharát. Barátságos mozdulattal válaszoltam. Ekkor felállt, és kissé ingadozva odajött az asztalomhoz.

– Csatlakozhatok? – kérdezte féloldalas mosollyal.

Kinyitottam a számat, hogy udvariasan elutasítsam, és kifogást találjak, miszerint valahol másutt kellene lennem, vagy valaki mással kellene találkoznom, de semmi sem jutott eszembe. Azután, azt gondoltam, miért is ne? Bár igaz volt, hogy független nő vagyok, aki el tud a saját társaságában tölteni egy estét, de mégis jó buli lenne, ha akadna valaki, akivel beszélgetni lehet, nem? Egyébként is szívesen megismertem volna a történetét. Úgy látszott, mintha valami véget ért volna közte és a férfi között. Kíváncsi voltam, hogy mi.

Visszamosolyogtam.

– Igen! Nem! Persze! Gyere csak!

3. fejezet

A nőt Kellynek hívták, az előző szerdán töltötte be a negyvenkettőt, és egy véletlen tinédzserkori terhességből volt egy huszonhat éves fia. Allergiás a paradicsomra, a macskákra és a penicillinre. Mindezt négy perc alatt mondta el, miután leült az asztalomhoz, miközben a koktéliját öt korttyal lehajtotta. Akármit is ivott, az elég színezőanyagot tartalmazott ahhoz, hogy halványkék árnyalatot adjon az ajkának, ami egy életre kelt hullára emlékeztetett. Amint tovább hadart, világos volt, hogy nem különösebben érdeklő a kölcsönös beszélgetés – anynyi szünetet sem tartott, hogy megkérdezze a nevemet –, de nem bántam. Boldog voltam, hogy hátradőlhetek, és szóra-koztatnak.

Az alapvető dolgok érintése után a beszélgetés arra a férfira terelődött, akit korábban láttam vele. Az történt, amit már gyanítottam: a randevű nem járt sikerrel.

– Az a helyzet – mondta hangosan, és hátradőlt a székén, amint a pincér újabb italt tett le elé –, ha valaki úgy regisztrál, hogy negyvenkét éves, csupán kövér, kopasz hatvanéveseket kap, akik Isten ajándékának tekintik magukat csak azért, mert Audit vezetnek és a borukat az Asda helyett a Waitrose-ban vásárolják. Esküszöm, azt hiszik, ha egy nő elmúlt negyven, hálás lesz, ha figyelemre méltatják. Erre Tina, a kolléganőm azt mondta: *Kel, rossz tóban borgászol, fiatalabbakat kéne kifognod!* Így most harminckettőnek írtam le magam, és becsszóra, ez egészen új világ. A szex!

Nem mondta ki hangosan a szex szót, inkább csak szájmozgással fejezte ki – de azt olyan eltűzöttan, hogy bárkinek, aki óvatlanul felénk nézett, semmi kétsége nem maradhatott azzal kapcsolatban, miről is beszélünk.

– A ma esti nem sikerült? – kíváncsiskodtam, de azonnal meg is bántam, hogy eltérítem a beszélgetést.

Megrázta a fejét, és kortyolt egyet az italából.

– Nem. Nem. Ez az egyetlen gond ezekkel az ifjú, jó erőben lévő pasikkal, hogy elég sokáig tart, amíg eljut valaki egy bizonyos szintre. Tudod, unalmasak, tízből kilenc az. Istenem, mind odavannak a sportért! Ő például, a ma esti – a hegyi biciklizésért! Felnőtt férfi, aki minden hétvégét a biciklijén tölt, és szórakozásból árkon-bokron át kergeti a kis haverjait. Mit tudok erről mondani? A beszélgetés tíz perc után elhalt. Tudtam, hogy nem érdekli a dolog, amikor arról kezdett el beszélni, hogy később még találkozik valakivel. Soha nem jó jel, ha már az első italnál a menekülési útvonalat tervezik. Végül azt mondtam neki, hogy menjen, ha akar. – Kelly felsóhajtott, és kinézett az ablakon. – Így is tett.

Eszembe jutottak a férfi fényképei az apról. Egy csomó biciklis képe volt fent, így azt hiszem, mondhatnánk, hogy Kelly számíthatott volna erre. Luke – így hívják, jutott ekkor eszembe.

Együtt érzően bólintottam.

– Ó, hát persze, azt hiszem, néha ezek a dolgok...

Nem tudtam biztosan, milyen vigasztaló szavakat terveztem mondani, de nem számított, mert új asztaltársam ismét újrakezdte, ez alkalommal elmesélt egy történetet egy másik pasiról, akivel találkozott, vagy lehetett két különböző ember is, nehéz volt megmondani. A történetei minden nyilvánvaló időrendi sorrend nélkül ide-oda ugráltak, és kissé hadart. Összeráncoltam a homlokomat, és megpróbáltam minden tőlem telhetőt megtenni, hogy kövessem, de közben már bánni kezdtem, hogy hagytam, hogy odaüljön az asztalomhoz.

Azután egy tizenöt perces monológ végén, amely egy norwichi férfiről szólt, aki minden teketória nélkül otthagya, amikor ő nem volt hajlandó magára vállalni, hogy ő vezette a férfi autóját, hogy az illető megússzon egy gyorsajtási büntetést, egyszerre így szólt:

– Hívjam fel? A mountain bike-ost? Vannak azért rosszabb dolgok is az életben, mint a terepbiciklizés. Lehet, jobban kellett volna igyekeznem, hogy érdeklődőbbnek tűnjek.

Anélkül, hogy megvárta volna, mi a véleményem erről, elővette a táskájából a mobilját, és a füléhez emelte. Egy ideig tartotta a vonalat, a kezére támasztotta a fejét, amely egyre jobban hanyatlott az asztal felé. Kelly végül letette a telefont, és erőteljes mozdulattal a táskájába hajította.

– Nem veszi fel – sziszegte. – Bizonyára már mással kefél.

Hirtelen felállt, miközben megbillentette az asztalt, és lelökte a poharát, amely összetört a padlón. Toby felénk nézett, és felkapott egy seprűt a bár sarkából.

– Gondolod, hogy a hölgy eleget ivott mára? – súgta a fülembe, amint söpörni kezdett.

Bólintottam.

– Elmegyünk.

Amint a báron át a kijáráshoz tartottunk, Kelly az ajtó melletti asztalról megragadta az egyik Punch és Judy bábfigurát, és ráhúzta a kezére. Pajkosan fintorgott, én pedig nem mertem megkockáztatni egy vitát azzal, hogy megpróbálom rávenni, tegye vissza oda, ahol volt.

Elterveztem, hogy kimentem magam, és amint kijutunk az ajtón, a Kellyével éppen ellenkező irányba megyek, de amikor már kiléptünk az utcára, láttam, hogy még bizonytalanabban áll a lábán, mint ahogy az imént gondoltam. Azzal szórakozott, hogy bábelőadást rendez magának az ablaküveg visszatükröződésében, eszeveszetten hadonászva Judy furkósbotjával.

Egy pillanatig haboztam. A legkevésbé sem kívántam az arcát néhány nap múlva a *South East Today*-ben így viszontlátni: „Egy brightoni nő vízbe fulladt, miután részegen lezuhant

a mólóról.” A taxiállomás éppen ott volt a sarkon. Odáig azért elkísérhetem, gondoltam. Ezt remélhetőleg értem is megtenné valaki.

Három taxisofőr egymás után egyszerűen feltekerte az ablakát, és továbbhajtott, amint meglátta Kelly zilált haját és botladozó járását, de – egy idősebb ember, aki feltételezésem szerint valamiféle apai ösztöntől vezérelve cselekedett – a szelíd rábeszélésemre beadta a derekát, a szemét forgatta, és megengedte Kellynek, hogy behuppanjon a hátsó ülésre.

– Mi van nála? – kérdezte, és a Judy bábfigura felé biccentett.

– Ó. Semmi. – Kelly tiltakozásával nem törődve kicsavartam a kezéből, azután magunk között megpróbáltuk kideríteni, hol lakik.

– A Bingónál. Pép szirmos háztömb. Úgy értem, pép szirmos.

– Szép piros? – sóhajtott a sofőr, és fáradtan mosolygott. – Ismerem a háztömböt. – Gyorsan intett felém, és elhajtott az éjszakában.

Végül Kellytől megszabadulva visszaindultam a Laneshez. Először csak el akartam tűnni a sötétben arra az esetre, ha a taxis meggondolja magát, és visszahív, hogy szabadítsam meg Kellytől, de amikor már biztos voltam benne, hogy megúsztam, elhatároztam, a hazavezető hosszú utat gyalog fogom megtenni, és útközben beugrom Emilyhez. Még mindig nem küldött üzenetet, vagy hívott fel azzal kapcsolatban, hogy este miért változtatta meg hirtelen a tervét, és meg akartam tudni, vajon minden rendben van-e.

A sikátor, amelyen végigmentem, a tenger és a Lanes között húzódott, egy éttermekkel teli utca mögött. Ezen a helyen hagyta mindenki az esti nyitvatartás után a szemetet, és a fekete zsákokat az állatok – sirályok és rókák – mindig szétcibálták, krumplihéj és csirkecsontok szóródtak szét az utcán.

Majdnem visszafordultam, amikor megláttam a zöld üveg-hulladék-gyűjtő mögül előmeredő lábakat. Gyakran előfordult, hogy abban a sikátorban éjjel sokan kapualjakba behúzódva,

és a hálósájkjukat állig felhúzva aludtak a szabadban, és úgy éreztem, hogy talán létezik egy kimondatlan szabály, mely szerint sötétedés után ez az ő területük, és nem illik egy bizonyos időpont után átmenni rajta. De amilyen ostoba voltam, mégis úgy döntöttem, hogy erre megyek. Sokkal gyorsabb volt, mint visszafordulni, és feljutni a főútra, és különben is csak csendben végig akartam menni. Nem úgy, mintha egy zajos lánybuli résztvevője lennék, aki egy nyitott üveg pezsgővel randalírozik a környéken, miközben egy rózsaszín héliumos lufit és egy felújható papfigurát ráncigál maga után.

Úgy gondoltam, hogy magasra tartott fejjel, és előre meredő tekintettel haladok el a férfi mellett. Nem akartam udvariatlanak látszani, hogy lenézek rá, és nem akartam figyelmetlenül bármilyen beszélgetésbe elegyedni, ha kiderül, hogy valójában ébren van. De az elhelyezkedésével kapcsolatban valami megragadta a figyelmemet. Ahogy átlósan feküdt a járdán, a lába a vizesárokban, a feje az út közepén, amikor bizonyára természetesebb választás lenne odahúzódni az épülethez, széltől védetten, az esetlen, részeg lábakat elkerülve.

Ekkor vettem észre a kabátját. Egy elegáns zakó volt rajta. A férfi a hasán feküdt, így csak a hátát láttam, de meg tudtam állapítani, hogy bár benedvesedett és bepiszkolódott, a ruhája mégis újnak látszott. Farmere is sötétkék, keményített volt. Úgy ítélt meg, nem valószínű, hogy ez az ember a szabadban akar aludni, hogy a csendes sikátort éjszakai alvóhelynek választotta volna.

Kissé odébb léptem, és körülnézve azon tűnődtem, akad-e valaki, akitől tanácsot kérhetnék, de teljesen egyedül voltunk.

– Jól vagy? – kérdeztem. A hangom a csendes éjszakában erősebben hallatszott, mint ahogy szerettem volna. Azt hittem, egy üdítő doboz csörömpöl mögöttem, megfordultam, de csak egy róka volt, amely egy szemeteszsákot cincált az épületek között.

Visszafordultam a férfihoz, és újra megpróbáltam szólni hozzá.

– Halló! Jól vagy?

Nem mozdult. Csupán a főút pocsolyáin áthajtó autók zaja és a sikátor végén lévő egyik bár basszusgitárjának hangja hallatszott.

Kiléptem az útra, és körbejártam a zöld szeméthyűjtőt. A sikátor sötét volt, csak az éttermek fölötti lakások ablakaiból áradt némi fény. A férfi arcát részben eltakarta a jobb karja, de amint a másik oldalára kerültem, rájöttem, kicsoda.

Kelly randis pasija volt. Luke. Behunyt szemmel feküdt, a fejénél vértócsa sötétlett.

4. fejezet

Újra körülnéztem.

– Hahó! – kiáltottam. – Tudna valaki segíteni?

De csak az üres úthoz szóltam. Közelebb mentem a férfihoz, és leguggoltam mellé.

– Halló, jól van? – kérdeztem.

Észrevettem, hogy ösztönösen lehalkítottam a hangom, mintha aludna, és attól félnék, hogy túl hirtelen ébresztem fel. Amikor nem válaszolt, odanyúltam hozzá, de az utolsó percben visszahúztam a kezem attól félve, hogy további bajt okozok.

Letettem a táskámat magam mellé a földre, és tapogatózva keresgéltem a mobilomat. A 999-et tárcsáztam, de tétováztam mielőtt megnyomtam a hívást. Azelőtt még sohasem hívtam a segélyhívószámot – valahogy túldramatizálnak tűnt, hogy így tegyek, mintha hisztérikus lennék, vagy túl sok orvosi drámát néztem volna a tévében. Visszanéztem a férfira. A szája nagyon kicsit kinyílt, a vér kezdett megalvadni a járdán. Megnyomtam a hívást.

– Milyen szolgáltatást kíván?

– A mentőket, kérem. Gyorsan, azt hiszem.

– Kapcsolom.

– Mentőszolgálat. Meg tudja mondani, mi történik?

– Valójában... nem is tudom. Van itt egy ember a földön. Vérzik. Azt gondolom, mentőkre van szüksége. Úgy értem, hátrározottan mentőkre van szüksége. A parti főút mögötti sikkátorban vagyok, a The Grand mögött.

Bár az eszemmel tudtam, hogy a telefonos egész munkája abból áll, hogy olyan hívásokat fogadjon, mint az enyém, kissé mégis meglepődtem – még meg is döbbsentem –, amiért a telefonos kisasszony hangja nem változott, amikor meghallotta, mennyire súlyos a helyzet előttem.

– Lélegzik a beteg?

– Nem tudom. – Remegett a hangom, amit egyáltalán nem vártam. Azon tűnődtem, vajon valahogy ijesztőbb-e az, hogy néhány órával előbb épen és egészségesen láttam ezt a férfit, beszélgetett, ivott és szemlátomást unatkozott. Mintha ezt nehezebben lehetne megérteni, mint azt, ha most látnám először az arcát, ájultan a sikátorban.

– Ki kell nekem derítenie, hogy lélegzik-e. Közel tud hajolni hozzá, hogy megnézzze? Tegye a fülét közel a beteg szájához, és figyelje meg, érez-e légzést, és nézze meg, hogy emelkedik és süllyed-e a mellkasa.

Úgy tettem, ahogy mondta.

– Nem hiszem. Ez az ember egyáltalán nem csinál semmit.

– Oké, akkor azonnal el kell kezdenie a mellkaskompressziót.

– Kompressziót... – ismételtam bizonytalanul.

– Igen. Tegye az egyik kezét közvetlenül a bordára! – És a hölgy folytatta, utasítást adott, hogy tartsam a karomat egyenesen, és ne féljek attól, hogy túl erősen nyomom. – Ismeri a Bee Gees *Stayin' Alive* című dalát? – Elénekelte a refrént, én meg csak pislogtam, annyira meglepett ez a hirtelen témaváltás.

– Mi? I-igen...

– Ez az a ritmus, amit meg kell céloznia.

Bólintottam, bár senki sem volt ott, aki látta volna.

– Rendben. Oké.

Olyan hangon beszélt hozzám, mint amikor az ember egy kisgyereket próbál rábeszélni, hogy tegye helyre a festékeit, de nem bántam. Megnyugtató volt, igazán. Gondolom, épp ezért csinálta.

– Már úton van a mentő, de folytassa, ne hagyja abba! Hangosítsa ki a telefont!

Úgy tettem, ahogy mondta, és meglepődve tapasztaltam, hogy ez az egész milyen sok energiát igényel, és milyen hamar kezd fáradni a karom. Mégis jó volt, hogy akad valami tenni-való, amivel telik az idő. Valószínűleg csak hat vagy hét perc telt el, mire meghallottam a szirénázást, de sokkal hosszabb időnek tűnt. Felnéztem. Az épületeken túl megláttam a villogó kék fényeket, amint a főúton száguldva közeledtek.

– A mentők mindjárt odaérnek. Hallom ott a háttérben. Most már rájuk bízom, rendben?

– I-igen....

Aggódtam, hogy a szirénázás esetleg csupán egy arra haladó rendőrautóból szól, de amint a diszpécser bontotta a hívást, megláttam a sarkon a mentőautót. A sikátor keskeny volt, és az út végét fémcölöpök szegélyezték, így a sofőr csak nagyon lelassítva tudta a járművet a közelünkbe manőverezni. Felemeltem a kezem, hogy jelezzem, jó helyen járnak.

A mentőautó ajtaja kinyílt, és egy férfi kapaszkodott kifelé.

– Hahó, jó estét! – kiáltotta, és felénk sietett.

Felálltam, és odébb léptem Luke-tól. Amint a mentőorvos odajött, sietve belegyömöszöltem a bábfigurát a táskámba. Az előbb még ott hevert mellettem a földön, a vértócsához veszélyesen közel, és úgy éreztem, a helyszínen valahogy nem megfelelő a jelenléte.

Akkor észrevettem, hogy Luke pénztárcája – amely barna bőrből készült, és egy rávarrott felirat hirdette, hogy „Nyugodj le” – kicsúszott a zsebéből. Felvettem, és kinyitottam. Egy átlátszó műanyag tokban pihent a jogosítványa. *Luke James Burley* névre szólt. A címéből láttam, hogy a Hanover kerületben lakik, csak tizenöt percre az én lakásomtól. És harmincéves.

– Ian vagyok – mutatkozott be a mentőorvos. Ötven körüli, gondoltam. Kopaszodott és pirosposzsgás volt az arca. Bólintott a kolléganője felé, aki sokkal fiatalabb volt, szőke haja kócos kontyban tornyosult a feje búbján. – Ő pedig Helen.

– Kivel történt az eset? – kérdezte Helen.

– Én nem... – Becsuktam a pénztárcát, és becsúszattam a kabátzsebembe. – Luke-nak hívják. – Igyekeztem határozott és nyugodt hangon beszélni. – Harmincéves. Vérzik a feje, de nem tudom, mi történt. Azt hiszem, nem lélegzik, ezért a diszpécser megmondta, hogy csináljam ezt a kompr... izét... a... – Hirtelen nem jutott eszembe a megfelelő szó.

– Mellkaskompressziót – mondta Ian, és letérdelt Luke mellé. – Nagyszerű! Pontosan azt tette, amit kell. Azt tudja, hogy mi történt? Elesett?

– Nem tudom – feleltem halkán. – Tényleg nem. Csak éppen itt volt...

Ekkor már egyikük sem figyelt rám, Luke-ot vették kezelésbe. Bámulatra méltó volt, ahogy tették a dolgukat. Gyorsan beszéltek és mozogtak, de egyfajta szakszerű nyugalommal. Hátraléptem, nem tudtam biztosan, hogyan segíthetnék, és nem akartam útban lenni. A mentősök nagy hátizsákokból előszedett műszereket adogattak egymásnak, és közben halkán beszéltek.

Ekkor Ian, aki két elektródát tett Luke mellkasára, felkiáltott:

– Kész! – Luke egész teste felemelkedett. Ian Helenre nézett, de ő csak megrázta a fejét, engem pedig émelygés fogott el.

– Nem fog meghalni? – kérdeztem halkán, de vagy nem hallották, vagy jobbnak tartották, ha nem válaszolnak. Azután Ian megismételte a defibrillálást, ekkor Helen megkönnyebbülve elmosolyodott és bólintott, és bár nem egészen értettem, mi történik, azon kaptam magam, hogy én is megkönnyebbülök.

Amint Luke-ot ráemelték egy narancsszínű hordágyra, és Helen egy műanyag zsákhoz illesztett maszkot helyezett a szája és az orra fölé, Ian így szólt:

– Nem tudja, mióta van így a beteg?

Megráztam a fejem, mire Ian visszafordult Luke-hoz. Ekkor eszembe jutott valami:

– Csak pár órája hagyta el a bárt, így annál nem lehet hosszabb ideje.

– Ön is ott volt a bárban? – kérdezte Helen.

Bólintottam.

– De ő előbb ment el.

Amikor mindketten lehajoltak, hogy felemeljék a hordágy két végét, Helen biccentett a mentőkocsi felé, és azt mondta:

– Foglaljon csak ott helyet, mi is mindjárt beszállunk.

Odanéztem a lehajtható műanyag székre, amelyre mutatott, és engedelmesen beszálltam a mentőkocsi végébe. Annyira megrázott a helyzet, és annyira kétségbeesve vártam, hogy valaki hozzáértő módon vegye a kezébe a dolgok irányítását, hogy eszembe sem jutott azon gondolkozni, hogy Luke-kal és velük menjek-e a kórházba vagy sem. Egyszerűen csak örültem, hogy megláttam a széket, és követni tudom ezt az egyszerű utasítást. Egészen addig, amíg a mentőautó ajtói be nem csukódtak, Ian pedig ott nem ült a vezetőülésen, hogy beindítsa a motort, nem jöttem rá, hogy nem csak arról van szó, a kórház felé igyekszünk, de talán nem is igazán illő, hogy ott legyek.

Hallottam, amint Ian vezetés közben azt mondja a rádióba:

– Minden rendelkezésre álló csapatot ehhez az esethez kérek, súlyos fejsérülés.

Nem tudom biztosan, hogy Ian komor hangja, vagy a törtétek valóságossága hatott rám ennyire, vagy az az egy ital is túl sok volt, amit a bárban megittam, de azt vettem észre, hogy zokogni kezdek. Nem sírok gyakran, de történt már ilyen, hogy észre sem vettem, hogy sírok, csak mások reakciójából fogtam fel, mi is történik velem.

Helen átfogta a vállam, és megszorította a karomat.

– Mi a neve, kedvesem?

– Charlotte – szípoztam.

– Ez az egész szörnyű megrázkódtatás, tudom – folytatta. Felismertem közép-angliai akcentusát, ami tetszett, kedvesebbé tette.

Bólintottam, de semmit sem tudtam mondani.

– Azt kívánja, hogy ez az ember bár ne jött volna el a bárból, fogadjunk?

Pislogtam, azután bólintottam, mert szemlátomást ezt kellett tennem. Azt hiszem, Helennek igaza volt, ha Luke még mindig ott ülne Kellyvel az asztalnál, ásítogna és unatkozna, akkor nem lenne most itt.

– Mindannyian veszekszünk néha – mondta Helen, szomorúan mosolygott rám, és a térdemre tette a kezét.

Ismét bólintottam, de valójában fogalmam sem volt, miről beszél. Csak egy vagy két perccel később jöttem rá, amint a kórház felé élesen balra kanyarodtunk, hogy Helen azt hiszi, Luke és én együtt voltunk a bárban, talán randevún, és Luke előbb ment el, mint én. Abból, amit az előbb mondott, úgy tűnt, hogy azt gondolja, összevesztünk.

Éreztem, hogy ég az arcom. Hirtelen magabiztosnak, ugyanakkor igen ostobának is éreztem magam. Hangsúlyoznom kellett volna, hogy csak a nagyközönség tagja vagyok, amikor Helen azt ajánlotta, szálljak be a mentőautóba, nem pedig, mint valami tökféj, vígan bemászni. Azt kellett volna tennem, hogy továbbadom azt a kevés információt, amivel rendelkezem, azután méltósággal elvonulok, és nem avatkozom bele egy olyan helyzetbe, amihez nincsen semmi közöm. De ott voltam, és nem csupán belekeveredtem ebbe az utazásba, hanem még sírtam is miatta, mint azok a különc emberek, akik beteges vonzódásból idegenek temetéseit látogatják.

Anyám mindig azt mondta, nagyon értek ahhoz, hogy láb alatt legyek.

5. fejezet

Akkor és ott – ahogy villogó kék fényekkel felfelé robogtunk a hegyre – nem tisztázhattam magam. Tágabb értelemben véve aligha lett volna bármi jelentősége. A két mentős sokkal inkább Luke-kal volt elfoglalva, és azzal, milyen szakorvosi ellátásra van szüksége a kórházban, minthogy a mi kapcsolatunk pontos természete érdekelte volna őket, és az, vajon veszekedtünk-e vagy sem. Amikor a mentőautó már elérte a kórházat, és Luke-ot bevitték, megragadom majd az alkalmat, hogy elhúzzam a csíkot.

Néhány pillanattal azután, hogy behajtottunk a mentős kocsiállásba, Ian már ki is szállt a sofőrülésből, és kitérte a mentőautó hátsó ajtaját. Helen utasítására leugrottam, és félreálltam az útból, amint egy egész, különböző egyenruhát és műanyag köpenyt viselő férfiakból és nőkből álló csapat bukkant elő a kórház kapuja mögül. Együttes erővel feltették Luke-ot egy kocsira, hogy be tudják gurítani az épületbe. Amint várható volt, egyáltalán senki nem figyelt rám, bár Helen még szánt egy pillanatot arra, hogy hozzám forduljon, és azt mondja:

– Vegyen egy csésze teát, és foglaljon helyet, kedvesem! – Azzal már nem törődött, vajon teljesítem-e az utasítását.

Amint a Luke hordágyát kísérő csapat eltűnt a kórház dupla ajtajában, tétovázni kezdtem. A parkoló most csendesebb volt, bár még mindig nagy forgalmat bonyolított le, mankós, toléskékes vagy sérült kezűket a mellkasukhoz szorító emberek igyekeztek ki és be a kórház kapuján.

Csak szemerként az eső, de mivel már jó ideje kint voltam, a ruhám átnedvesedett. Borzongtam. Nem vágytam másra, minthogy otthon lehessenek az ágyamban. Sarkon fordultam, és átmentem a parkolón, azt reméltem, találok egy taxit, amely épp kitesz valakit, én pedig beszállhatok.

Állig felhúztam a kabátom cipzárját, a kezem zsebre vágtam, és ekkor megéreztem valamit. Kihúztam Luke pénztárcáját. El is felejtettem, hogy nálam maradt.

Megálltam, és visszaneéztem a kórházra. Biztos voltam benne, hogy Luke nem fog pénzt költeni az elkövetkező tizenkét órában, így könnyen visszaadhatom másnap reggel, amikor már minden rendeződött, nemde?

Újra elindultam, de akkor megint eszembe jutott valami: senkinek sincs fogalma arról, ki is ő. Azt mondtam a mentősöknek, hogy a neve Luke, de ennyi. Bizonyára átkutadják majd a zsebeit, hogy találjanak valamit, ami a személyazonosságára utalhat, de mivel az összes bankkártyája nálam van, valószínű, hogy nem találnak semmit. Aztán mi lesz? Honnét fogják tudni, kivel lépjenek kapcsolatba?

Elképzeltem Luke anyját – tömzsi, középkorú, virágos köntényt viselő asszony ugrott elő a képzeletemben –, aki éppen vasárnapi ebédet készít. Amikor Luke nem jelenik meg a kellő időben, felhívja a barátait, hogy kiderítse, vajon tudják-e, hol van, és egyre inkább aggódik amiatt, hogy mi történhetett. Mi lesz – ó, Istenem –, ha nem lesz jobban? Mi lesz, ha megtagadom a családjától azt a lehetőséget, hogy utoljára még láthassák, mert megléptem a pénztárcájával? Mert kissé átfáztam, és nem akartam késleltetni a jó meleg fürdőt.

Sarkon fordultam, és visszafelé igyekeztem a parkolón át. Nem azon az ajtón mentem be az épületbe, amely előtt a mentőautó előzőleg megállt, hanem a főbejáraton.

A recepciónál nagy volt a nyüzsgés. Egy körülbelül velem egykorú, piros foltos inget viselő férfi átvértzett papírzsebkendőt szorított a szájához, botladozott ide-oda, és belém ütközött. A barátja elrángigálta az utamból.

– Bocsánat – mentegetőzött, és bocsánatkérően elmosolyodott. – Részeg hülye.

A széksorok tele voltak komor arcú emberekkel, akik különböző sérült testrészeiket szorongatták, vagy aggodalmasan összehúzott szemöldökkel a falat bámulták, és nagyon gyakran pislantottak az órájukra sóhajtozva. A recepció körül három sorban tolongott a tömeg, és a pult mögött ülő két nő türelmesen vett fel minden új beteget, miközben újra és újra ugyanazt ismételték:

– Mindenki a lehető leggyorsabban dolgozik.

– Hatalmas a forgalom ma este, de amint lehet, jön valaki.

Ott álldogáltam a tömeg mögött, és még mindig Luke pénztárcáját szorongattam a kezemben, mintha attól félnék, hogy ellopja valaki, és örökre eltűnik. Mérlegeltem a lehetőségeimet. Még ha végig is várnám a sort, és a recepción átadnám a pénztárcát, sem lehetek benne biztos, hogy tényleg visszajut Luke-hoz. És mi van, ha a recepciós beteszi egy fiókba, és elfelejtődik a nyafogó kisgyerekek és a sántikáló nyugdíjasok tolongása közben? Egyébként sem voltam benne biztos, hogyan magyaráznám el, hová is kellene eljuttatni. Le tudnám írni Luke sérüléseit: *Kérem, adja át annak a fejsérüléssel harmincéves férfinak, akit most hoztak be*, de vajon ez így elég világos lenne? Vagy ez a leírás akár több emberre is ráillene?

Egy duplaajtó felé néztem, amelyen ez állt: CSAK ÚJ-RAÉL, és amely arra a helyre vezetett, ahová a mentőautók beérkeztek. Nem igazán tudtam, mit jelent a „csak újraél”, de semmi sem utalt egyértelműen arra, hogy oda nem lehet bemenni. Itt átmehtnék, gondoltam, és majd találok valakit, akit megismerek – valakit annak a népes szakértő csapatnak a tagjai közül, akik az imént kisiettek, hogy fogadják a mentőt –, és majd közvetlenül olyasvalakinek adom át a pénztárcát, akiről tudom, hogy Luke gondját viseli.

Majdnem rögtön kiszúrtam egy nőt, aki fogadta a mentőautónkat. A kék ragtapaszról, amely az orrpiercingjét takarta, könnyen fel lehetett ismerni. Halványkék műtősruhát viselt, így

fogalmam sem volt a szerepéről vagy a beosztásáról, de amint gyors léptekkel elsietett mellettem, előbbre léptem, így hirtelen megállt, és kénytelen volt rám nézni.

– Bocsánat – kezdtem. – Én jöttem Luke-kal... azzal a fér-fival... aki vérzett...

Először üres tekintettel nézett rám, de aztán felderült az arca, és bólintott.

– Igen. Persze. Sajnálom, most igazán nem tudok megállni, de mindent megteszünk érte, amit csak tudunk.

Mielőtt válaszolhattam volna, továbbsietett a folyosón, én pedig ott maradtam ügyetlenül, a pénztárcával a kezemben. Azután, amikor éppen vissza akartam indulni a recepcióhoz, megfordult.

– Habár... – Visszajött, és odalépett hozzám. – Figyelmeztetnem kellene, hogy előfordulhat, hogy néhány súlyos döntés meghozatalára kéri majd, csak fel szeretném készíteni.

– Miféle döntésekről van szó?

– Valaki mindjárt jön, hogy beszéljen önnel. – Megszorította a karom, és továbbsietett.

– Kérem, ne hagyják meghalni! – kiáltottam utána, amivel nem csak magamat, hanem körülöttem mindenkit megleptem.

Dermedten álltam egy pillanatig, miközben elfoglalt orvosok és nővérek sürgölődtek körülöttem, és próbáltam felfogni, mire gondolt a műtőruhás nő. Miféle döntésekre célzott?

Eszembe jutott, hogy még mindig nálam van a pénztárca. Megint csak azt fontolgattam, hogy hazamegyek, magammal viszem, és reggel visszajövök, de ismét belém vágott ennek az elhatározásnak a lehetséges következménye. Mi van, ha a dolgok éjszaka rosszabbra fordulnak? Abból, amit hallottam az imént, ez valószínűbbnek tűnt, mint gondoltam.

Elhatároztam, hogy egy ideig várok, és meglátom, hogyan alakulnak a dolgok. Megfordultam, odavánszorogtam a fém-székekhez, és leültem. Rászánok egy órát. Addigra, remélhetőleg, a Luke ellátásához szükséges kezdeti örületes cselekvés-roham véget ér, és a dolgok lecsillapodnak. Valaki odajön majd

hozzám, hogy beszéljen velem, tisztázhatom a szerepemet, átadom a pénztárcát, és mehetek haza.

Volt az én széksorom mellett egy alacsony kis asztal, amelyet színes szórólapok borítottak. Felszedtem párat, és átfutottam, hogy eltöltsem valamivel az időt. Tájékoztatók voltak arról, hogyan kell égési sebet kezelni, listázott szakrendelők, ahol ingyenes influenzaoltást kínálnak, egy terápiás csoport elérhetőségei. Az egyik kis füzetet egy BEBARO – Betegek Barátai és Rokonai – elnevezésű szervezet állította össze. Terjedelmes kiadvány volt, több mint negyvenoldalnyi csillogó fényképet tartalmazott. A fotókat olyan emberek személyes beszámolóí kísérték, akik megtapasztalták, milyen az, ha egy hozzájuk közel álló személy bekerül a Baleseti és Sürgősségi Osztályra. Odavittem a székemhez a kiadványt, és néhány percig a kis történeteket olvastam. Például egy apa pánikjáról, akinek a két éves kisfia belenyomott egy műanyag Mikulás kalapot a fülébe, vagy arról, milyen kedvesen támogatták az osztály ápolónői azt az idős hölgyet, akinek a férje lángoló máglyába tette a lábát. Azután megakadt a szemem egy cikken.

Ez volt a címe: *„Könyörögtem, ne hagyják meghalni – bárcsak hagyták volna.”*

A fényképen egy ötvenes éveiben járó nő volt, őszülő hajjal, táskákkal a szeme alatt, és egy keretes fényképet szorongatott, amelyen egy tizenhat-tizenhét éves lány állt futballmezben, labdával a hóna alatt.

Ahogy olvasni kezdtem, kiderült, hogy az asszony lányát, Aprilt, néhány héttel a tizennyolcadik születésnapja előtt elütötte egy részeg sofőr, és súlyos fejsérüléssel szállították kórházba. Az anya felidézte, hogy amikor megtudta, mi történt, és berohant a kórházba, egy orvos azzal fogadta, hogy ilyen súlyos sérülésekkel nem valószínű, hogy April valaha is teljesen meggyógyul.

Úgy éreztem, hogy amit mondott, az tulajdonképpen az volt, hogy a lányom valószínűleg soha többé nem fog tudni futni, sportolni, és soha nem lesz már száz százalékgig egészséges, hagyjuk hát

inkább meghalni? – állt a cikkben. Természetesen felháborodtam. Megdöbbsentem, eltökélt és elszánt voltam, meg minden ilyesmi. Azt mondtam nekik, hogy semmi körülmények között ne hagyják elmenni. Nem hagyhatják meghalni.

Az anya tovább folytatta, leírta a gyötrelmes heteket és hónapokat, amelyeket April az intenzív osztályon töltött, hogyan került a szubintenzív rehabilitációra. *Rehabilitációs osztálynak hívták, de a lányom soha nem lett jobban. Kikerült onnét, de se kép, se hang, csak vegetált, majdnem két évig.*

Azután jött az a rész, amely igazán belém vágott, ami miatt szinte megsemmisültem, mintha valóban ismertem volna ezt az asszonyt és a lányát: *A végén halálra kellett éheztetnünk. Ez volt az egyetlen lehetőség. Eltávolítani a hidratáló- és etetőcsövet és úgy hagyni őt. Egyetlen nap sem telik el anélkül, hogy ne kívánnám, bár csak visszatérhetnék ahhoz a párbeszédhez az orvossal a sérülés éjjelén, és akkor hagynám, hogy álljanak le. Hogy békésen elengedjük őt.*

Csak pár pillanat múlva, amikor visszatettem a brosrát a kartontartóba, és visszamentem a székemhez, jöttem rá, mennyire nem volt normális, amit tettem.

Kérem, ne hagyják meghalni!

Életbevágó döntést hoztam valakiről, akit még csak nem is ismerek?

6. fejezet

Úgy tűnt akkor, hogy ez egy meglehetősen ártalmatlan és tulajdonképpen teljesen nyilvánvaló kijelentés, nem olyan, amit komolyan kellene venni. De amint próbáltam megindokolni, éreztem, hogy összeszorul a szívem. Mi van akkor, ha emiatt Luke-ra durva és átgondolatlan kezelések sora vár, ami sokéves szenvedést eredményez majd? És ha az ő családja is arra kényszerülne, hogy végignézze, amint éhen hal? Egyre szaporábban és szaggatottabban lélegeztem, a szívem örülten dobogott. Mint mindig, az erős és váratlan érzés most is arra készítetett volna, hogy felálljak, és segítséget hívjak, de ezt már elég sokszor tapasztaltam ahhoz, hogy tudjam, mit kell tennem.

Teljesen mozdulatlanul ültem, a térdemre tettem a kezem, és elkezdtem északról délre felsorolni az európai fővárosokat.

Reykjavik, Helsinki, Oslo.

Mit csinálhatnak vele most? A műtőasztalon van? Éppen azt mondja az egyik sebész a másiknak: *Még mindig azt gondolom, hogy ez rossz ötlet, de lesz, ami lesz?*

Tallinn, Stockholm, Moszkva.

Szélhámosság volt, hogy beültem velük a mentőautóba, hogy félrevezettem őket? Vagy ami még rosszabb, valamiféle közvetett erőszakos bűncselekmény? Illetéktelen orvosi kezelés okozta... tettelegesség?

Végigsimítottam Luke pénztárcáján, és megpróbáltam kitalálni, mit tegyek ezután. Éppen azon gondolkoztam, hogy végül is az lenne a legjobb, ha csak átadnám a pénztárcát a re-

cepción, hazamennék, és ezt az egész furcsa estét magam mögött hagynám, amikor a mellékfolyosóról egy felcsavart ujjú kék inget viselő férfi lépett ki, akinek a nyakában sztetoszkóp lengett. Felemelte a kezét, amikor meglátott, mintha magára akarná vonni a figyelmemet, és odajött hozzám.

– Ön Charlotte? – kérdezte. – Önt keresem.

Bólintottam.

– Ön kezeli Luke-ot? Mi van vele?

– Menjünk valami csendes helyre, jó?

Amint visszavezetett egy félreeső szobába, amely távol volt a fő recepciótól, tudtam, azt fogja mondani, hogy Luke meghalt. Elég orvosi drámát láttam már, hogy tudjam, hogy megy ez. De mégis meglepődtem, amikor észrevettem, hogy miközben helyet foglaltunk a párnázott székeken, ismét sírni kezdek. Nem hisztériás zokogással, hanem hangtalan, szomorú könyvekkel. Közben már majdnem éjszaka lett.

Az orvost, aki adjunktusként mutatkozott be, Pavelnek hívták, és az asztalon lévő dobozból odanyújtott felém egy zseb-kendőt.

– Tudom, hogy valóban rettenetes helyzet, amibe került, de mindent megteszünk, amit csak lehet.

Megtöröltem a szemem, aztán az orromat is.

– Úgy érti, hogy nem... hogy még mindig?

Pavel a térdére tette a kezét.

– A jelenlegi helyzet az, hogy stabil az állapota, de nagyon rosszul van. Nagyon súlyos a fejsérülése. Átvittük az intenzív osztályra, ahol lélegeztetőgépre került. A következő huszonegy órában folyamatosan figyelni fogjuk, azután határozzuk meg a további tennivalókat.

Bólintottam.

– Fel fog ébredni?

Pavel kis szünetet tartott.

– Igazán túl korai még, hogy bármi biztosat lehessen mondani. Azt hiszem, legjobb, ha hazamegy, és alszik egyet, és reggel újra találkozunk.

Ismét bólintottam. Az alvás pontosan az volt, amire vágytam.

– Van még valaki, akit felhívjunk? A szülei, más családtagok? Persze ön is tájékoztathat bárkit, akinek erről tudnia kellene, de az emberek néha kérik a segítségünket.

– Megtenné? – kérdeztem, és felpillantottam rá. – Én nem... Nem állok velük kapcsolatban.

Bólintott.

– Persze. Nem volt nála mobiltelefon. Önnél van?

Megráztam a fejem, és Pavel komolyan bólogatott.

– Talán ellopták a támadás során. Ne aggódjon! Ki tudjuk nyomozni a kontaktok adatait. – Ezután azt mondta, hogy a recepció mellett van egy hirdetés a helyi taxik telefonszámaival, és azt ajánlotta, hívjak egyet. – Pihenjen egy kicsit! – mondta, felállt, és a vállamra tette a kezét. – Okvetlenül hagyja meg az adatait a recepción. A rendőrség is beszélgetni akar majd önnel, hogy pontosan kiderítsék, mi történt. De most menjen haza! Hamarosan beszélünk, rendben?

– Rendben – feleltem, habár amikor elhagytam a szobát és a kórházat, még mindig Luke pénztárcájával a zsebemben, biztosra vettem, hogy soha többé nem látom újra.

7. fejezet

Otthon a kimerültség legyőzte az adrenalint, és hamar álomba merültem. Amikor felébredtem, az ágyam melletti órán láttam, hogy reggel kilenc óra van. Eltartott pár pillanatig, hogy rendbe szedjem az emlékeimet az előző éjszaka eseményeiről. Ki kellett válogatnom, mi az, ami valóban megtörtént, és melyek azok a jelenetek, amiket az álmaimból vettem.

Előhúztam a laptopomat az ágyam alól, és bekapcsoltam. Beléptem a Facebookra, majd beírtam *Luke Burley*-t a keresőbe. Számos fiók sorakozott a név alatt, de könnyű volt kiszűrnom, kit kerestem. A profilképe ugyanaz volt, mint a társkeresőn: egy bicikli mellett állt egy hegytetőn, impozáns kilátás tárult fel mögötte. Eszembe jutott, milyen gúnyosan beszélt a részeg Kelly a férfi mountain bike-mániájáról. Lehetséges, hogy ez az egész mind a múlt éjszaka történt? Rákattintottam az oldalra, és megnyitottam a képet, hogy jobban lássam.

Párnapos borosta borította az arcát, bukósisak a fején, de határozottan ő volt. Széles mosolya látni engedte szép, szabályos, fehér fogsorát. Sokkal vonzóbb, amikor mosolyog, figyelem meg. Vonzóbb, mint amikor rosszkedvűen bámult ki a bár ablakán. Vagy amikor a vértócsában feküdt.

Ideje lett volna kilépnem az oldalról – eléggé bevonódtam már ebbe úgyis –, de valami mégis arra kényszerített, hogy többet is kiderítsek erről az emberről, aki éppen az életéért küzd. Úgy látszott, hogy nem különösebben törődött a profilja védelmével, szabadon végigpörgettem az egészet.

A munka címszó alatt látszott, hogy nemrég kezdett „megoldási tanácsadóként” – bármit is jelent ez – dolgozni egy olyan vállalatnál, amiről a honlapja alapján azt tudtam meg, hogy más vállalkozásoknak segít csapatépítő eseményeket rendezni a munkatársaik számára. Fura, hogy mivel nem keresnek ma-napság pénzt az emberek.

Azután szemügyre vettem a sok-sok feltöltött fényképet. A képeknek a háromnegyed részén kerékpáron ült vagy amellett állt, vagy piszkos, verejtékes arcát ábrázoló közeliket láttam, amelyeket, feltételezem, egy – a bicikli kormányára erősíthető – robusztus akciókamerával készített. Kellynek nyilvánvalóan igaza volt, amikor azt mondta, a kerékpározás tette ki a férfi életének nagy részét. Emellett láthatóan élénk társadalmi életet is élt. Egymást követték az olyan fotók, amelyeken söröskorsóval a kezében, hasonlóan rendezett hajviseletű és ugyanolyan lelkesen mosolygó férfiak mellett áll. Az egyik képen nagy sebhelyet vettem észre az alsó lábszárán, és azon tűnődtem, hogy talán egyszer leesett valahogy a bringáról. Gondolom, jól le lehet horzsolni a bőrt, ha az ember akár csak egy kis távolságon is végigsúrolja az útburkolatot.

Volt egy kép Luke-ról, amint egy idős házaspárral és egy fiatalabb nővel egy kerek asztalnál ül, mégpedig egy szemlátomást elegáns étteremben. Luke és az idősebb férfi között feltűnő hasonlóság volt – ugyanaz a bőrszín, ugyanaz a széles mosoly, ugyanolyan csillogó kék szempár. A fénykép feliratából láttam, hogy a pár Stephen és Jenny Burley, a másik nő pedig Rebecca Burley. Még néhány kattintás, és el lehet jutni Jenny „családi” Facebook-oldalához, és könnyen kideríthető, hogy Stephen és Jenny Luke szülei, Rebecca pedig a testvére.

Éppen csak elkezdtem Jenny Burley oldalát átpörgetni, amikor rabul ejtett néhány hihetetlenül művészi díszített torta fényképe. Ekkor jöttem rá, hogy már jóval több, mint egy órája belemerültem a Burley család online világába. Ideje volt, hogy felkeljek, elfelejtkezsem Luke Burley-ről, és kezdjek valamit a vasárnapommal.